

Nagovor apostolskega administratorja msgr. Andreja Glavana pri maši v cerkvi sv. Vida v Ljubljani, na god sv. Stanislava, 13. 11. 2014 ob 16.00

Spoštovani (g. škofje), sobratje v duhovniški in diakonski službi, spoštovano vodstvo Zavoda sv. Stanislava z g. direktorjem in ravnatelji na čelu, profesorji in uslužbenci, dragi zavodarji predvojnega Zavoda, cenjeni starši vseh mladih zavodarjev, dragi jasličarji, vrtičkarji, učenci, dijaki, študentje in vsi, ki kakorkoli sodelujete in prispevate k uspešnemu delovanju Zavoda, dragi dobrotniki, sestre in bratje.

V Zavodu sv. Stanislava – v tako imenovanih škofovih zavodih – ustanovi, ki že z imenom govori o ustanovitelju, ljubljanski nadškofiji, je danes pester nabor najrazličnejših izobraževalnih in kulturnih ustanov, ki prispevajo k celostni vzgoji mladih. Pred več kot 100 leti je vizionarski škof Jeglič z neizmernim zaupanjem in ljubeznijo do Boga in do slovenskega naroda zaznamoval takratno slovensko in avstrijsko javnost s trdno odločenostjo postaviti s tedaj baje največjo stavbo na Balkanu nov mejnik ne samo v katoliškem, ampak v šolstvu na Slovenskem nasploh. Brez njegove v tedanjih razmerah drzne vizije, zaupanja v Boga in ves slovenski narod, bi verjetno te današnje bogate in pestre vzgojne in izobraževalne dejavnosti v Zavodu sv. Stanislava ne bilo. Dodati pa moramo, da današnjega Zavoda brez poguma poznejšega nadškofa Šuštarja prav tako ne bi bilo.

Zahvalna nedelja je za nami. Zahvalimo se Bogu s to sveto mašo za ta velika moža in vse, ki so škofove zavode podpirali in za vse može in žene, ki so zlasti v zadnjem obdobju Zavod sv. Stanislava zaznamovali z novimi idejami, predlogi raznih dejavnosti in ustvarjalnostjo, pa tudi z molitvijo in materialno podporo. Letos moremo peti Gospodu zahvalo še posebej za novoustanovljeni vrtec Dobrega pastirja, novo Osnovno šolo Alojzija Šuštarja in 20-letnico delovanja Jegličevega dijaškega doma.

Ob slavlju in zahvali Bogu se v kratkem razmišljanju ustavimo ob prebrani Božji besedi današnjega bogoslužnega delavnika, zlasti ob Pavlovem pismu Filemonu, ki je hkrati najkrajša knjiga Nove zaveze. Božja beseda je luč na naši poti, svetilka našim korakom. Odkriva ne le Božje globine, ampak tudi širino in globino naših medsebojnih odnosov. V življenjskih odločitvah, ki so bile preokretnice – sad novosti Kristusovega nauka, moremo iskati navdihe tudi za naprej.

Sestre in bratje, vse dokler bodo med nami v Cerkvi ljudje, ki bodo kakor sveti Pavel v svet prinašali Kristusovega evangeljskega duha ne le črko, naj nas ne bo strah. Ta novi duh, duh živega in svežega krščanstva, prinaša novost, radost, veselje, osvobajajoče spremembe v medsebojne odnose. Zato sv. Pavel navdihnjen po Svetem Duhu piše bogatemu Filemonu, ki je tudi kristjan: *»Velika radost in tolažba me je navdala zaradi tvoje ljubezni, ker so se po tebi, brat, srca svetih poživila.«*

Da, sestre in bratje, veseli in ponosni smo, da je že v prvi Cerkvi zmagalo razsvetljenje in ravnanje, ki je bilo v popolnem nasprotju s tedanjim ravnanjem sužnjelastnikov. Filemon bi lahko sužnja Onezima, ki mu je pobegnil, legalno in legitimno kaznoval s smrtjo. Filemon, ki mu je najbrž Pavel posredoval luč vere, krščanskega bratstva in ljubezni, ga ne kaznuje po zakonu, ampak ga sprejme tako, kakor bi sprejel njega – Pavla. Kako krščanska novost presega zakone, ki so lahko krivični ali pravični, in v svet vnaša odpuščanje in ljubezen.

Dragi mladi prijatelji! Bodimo ponosni kristjani. Smo najmodernejši, vodijo nas najlepši Kristusovi zakoni, čeprav nas nekateri razglašajo, da nismo napredni. Sicer pa, ali smo kot kristjani lahko uokvirjeni v svet navad, zakonov in v nekem okolju sprejete miselnosti in ravnanja? Nikakor ne! Kristjan, prežet s Kristusovo novostjo, v svoje okolje nujno nosi novega duha in z njim zaznamuje svoj življenjski prostor. In to vsak dan. Vsak na svoj enkratni način, v poklicu in poslanstvu, ki ga živi. Bog

nam je namreč dal različne talente in razum. Vse je potrebno odkrivati, razvijati, izboljševati in se ne zapirati. Ne pustite se ujeti v pasti golega »trgovanja s talenti«, niti v pasti »čiste racionalizacije«. V molitvi prosite za blagoslov, pomoč pri odkrivanju talentov in prosite Svetega Duha za razsvetljenje razuma, da vaše misli in dejanja ne bodo samo logična, ampak tudi modra in razumna in bodo v svet prinašala evangeljsko novost na vaš način.

Papež Frančišek je še v času, ko je bil kardinal v Buenos Airesu na srečanju mladine dejal nekako takole: *»Mladi, vsak izmed vas naj svet zaznamuje z nečim dobrim, z dobrim, ki ga lahko v svet prinesete samo vi! S slabim ga zaznamuje toliko ljudi in tudi veliko mladih ... Vi ga dajte z dobrim!«* Na svetovnem dnevu mladih lani, ki sem se ga tudi sam udeležil, pa jih je še dodatno opogumil: *»Pojdite med ljudi, ne opazujte življenja le z balkonov ...«*

Bratje in sestre! Naj nas sveti Stanislav, zavetnik Zavoda in tudi vaš zavetnik navdihuje in izprosi moč in duhovno energijo za to, da bi vsak na svojem področju živel kvalitetno krščansko življenje. Vzgojiteljem in profesorjem, da bi kot Pavel spodbujali k premikanju sveta k Božjemu in bolj človeškemu, učencem, dijakom, študentom pa, da bi imeli pogum in ambicijo v kvaliteti prekašati tudi svoje učitelje.

Sv. Stanislav, prosi za nas!